

მუხამბაზი

არავისთვის მე დღეს არა მცალიან,
სალომესთან სადილად მეძახიან!
ამას ვამბობ მე ბეჟანა მკერვალი,
ქალებისა ლხინი და თაიგული.
შვენებითა, საცა ვინ არს ქებული,
მისი კარი ჩემთვის არს გაღებული:
საცა მივალ, თან მიმაქვს სიხარული.
მარამა დღეს არავისთვის მცალიან,
სალომესთან სადილად მეძახიან!
მისი სახე. ვით მთვარე გაზადრული,
ბროლის მკერდზე მზის შუქი მოფენილი,
"ჩემო ბეჟან!" დ მისგან სინაზით თქმული,
როს მაგონდეს, როგორ არ მოკვდეს გული.
ესდენ ხანი მისთვისა დადაგული?
ამიტომ დღეს არავისთვის მცალიან,
სალომესთან სადილად მეძახიან!
ხშირად ხილვა ეშხის ძალსა გვაკლებენ.
მისთვის გუშინ თუმცა სურვით მელოდნენ.
მარამ, გინა ცრემლებითა აივსნენ.
არც დღეს გავალ გარეთუბანს,* ამომწყინდნენ:
სხვა ტურფანი მარად მათ მაყვედრებენ...
მარამა დღეს არცა მათთვის მცალიან,
სალომესთან სადილად მეძახიან!

* სადაცა ჰსცხოვრებდნენ ორბელიანნი

ვით პეპელა სხვადასხვა ყვავილისა
ზედ დაჰფრინავს და ჰსვავს მათგან სუნნელსა,
მეცა, ზოგთან შევექცევი სადილსა,
ზოგთან ვახშამს, ხშირად ღამესაც მთელსა...
ჩემს ქეიფში ვინ იყოს ამ სოფელსა?
მარამა დღეს არავისთვის მცალიან,
სალომესთან სადილად მეძახიან!
ქალებზე ვარ ასე ფიქრით მოცული,
ხელში ქობა დამრჩების მოუვლელი!
მებლანდების თვალებში ზოგის წელი,
ზოგის ხვევნა, ზოგის ალერსი ტკბილი!
ნეტარ მათთან ლხინში აღმომხდეს სული!
მარამა დღეს არავისთვის მცალიან,
სალომესთან სადილად მეძახიან!

ბედმან დაამხო რაყიფი დიდ-კაცნი,*

მარამ მე კი ისევ ის ვარ, ბეჟანი,
რომელს დარჩა ბურთი და მოედანი.
ას, რა რიგად ვიჭიკჭიკებთ დღეს ორნი!
შახტი, ბეჟან, შენია დრო და ლხინი!
დამეხსენით, დღეს მე არა მცალიან,
სალომესთან სადილად მემახიან!

1833 წ.